

Марія Фірман

- У вашому селі, скільки людей згинуло з голоду? –

МФ – Я не скажу, багато... Так, як моя мама померла, то дядько ще... бо мама остання померла, то дядько ще не прийшов додому... то було трошки далеко йти, то вже в ту яму хтось поховав, свого мерця. Так що ніхто не питав, чи то його, чи не. Привіз, є яма, кидали, закидали. Багато людей ховали без труна, без нічого, так рядном обмотали і вже. Навіть нашу сусідку стареньку так поховали. З моєї родини троє померло: моя сестричка, мала 4 роки, мама і тато. А нас троє лишилося. Мені було 9 років з чимось, бо я мала 9 років в вересню, а на весні мама і тато померли. Десь 4 місяці, чи що. А той.., а старший брат десь більше трошки як 11, а найстарший не цілих 13.

- Чи вони пережили? –

МФ – Той брат, що мав 11 років, він збирав якусь траву, щевель, рив, лободу якусь, я навіть не знаю що. І той... Пізніше гриби зачинали рости, то зачав збирати. Ще дядько, татів брат, приходив і казав: - що той, вважай, переварюй добре, щоб ви по стінах не лізли. І татів брат все, знаєте, той, його племінники, то... як він був годен шось принести, то все приносив.